

Det Anarkistiska Biblioteket

Global intifada

texter om nationell frigörelse eller klasskamp i Palestina

Folkmakt

Folkmakt
Global intifada
texter om nationell frigörelse eller klasskamp i Palestina
1993

Mottogs den 17 december 2014 från
<http://flag.blackened.net/folkmakt/texter/intifada.htm>

sv.theanarchistlibrary.org

1993

Innehåll

Palestinsk Autonomi? Eller vår Autonoma klasskamp?	3
Arafat och Shamir är på samma sida: Mot arbetarklassen.	5
Intifada: Resning för Nation eller Klass?	8
Segerns frö	10
Nederlagets frö	12
ORDLISTA	14

ORDLISTA

Intifada: Arabiska, ordet betyder ungeför resning, rörelser underifrån, kaos. Ordet är egentligen ett ljud, som användes av folk i och utanför de ockuperade områdena för att beskriva upproret och rörelsen som föddes i December 1987 mot den ockuperande Israeliska armén.

Ett uppror och en rörelse underifrån för att förvandla det Palestinska proletariats situation.

Hafez Assad: Syriens president.

Sultan Hen Jahid: Algeriets president.

Yitzak Shamir: Premiärminister i Israel.

Runa Sussien: Jordaniens kung.

Yasser Arafat: Ledare för Palestine Liberation Organisation, PLO. Exil-Palestinas president.

Fatah: (erövrare) den största nationalist fraktionen i PLO

Sionism: Nationell frihetsrörelse för det "Judiska folket" Även om vi i denna pamflett beskriver Israel som den "Sionistiska staten Israel", ser vi inte Israel som en avkomma enbart av Sionistisk ideologi.

P.N.C: Palestinian National Council - Ett Palestinsk parlament i exil, bestående av olika borgar fraktioner; religiösa, nationalistiska och vänsterinriktad

Palestinsk Autonomi? Eller vår Autonoma klasskamp?

Det måste tidigt slås fast att vi inte önskar se en Palestinsk stat framför den Sionistiska staten Israel; vi stödjer inte heller fredssamtal eller önskar se en Palestinsk Autonomi - den enda autonomi värd att kämpa för är autonomi i vår klasskamp mot kapitalismen.

Över hela världen framställer borgarklassen Intifadan som en nationalistisk kamp mellan Palestinier och Israeler, eller araber och judar. Från Tel Aviv till Alger, från Rom till New York beskriver den internationella borgarklassen genom sina medier, vänster eller höger (oavsett om du läser Le Monde eller Socialist Worker) kampen i samma termer; den enda skillnaden är vilken sida de stödjer.

Konflikten står inte mellan Palestinier och Israeler, den står mellan två klasser med motstridande intressen - borgarklassen och arbetarklassen.

Den Palestinska arbetarklassens uppror har av vissa borgarfraktioner använts som bevis för önskan av en Palestinsk stat; en stat som skulle domineras av det Palestinska folkets "officielle talesman" - överklassens PLO.

Nationella befrielsekamper stöds av Maoister, Stalinister och andra. Argumentet vilar ofta på den falska tron att socialism kan byggas inom ett land, en idé framförd av Stalin. Historien visar oss dårskapen i denna idé; även om regeringar sätts upp för att försvara arbetarnas intressen

klarar de sig inte mot kapitalets imperialistiska natur. Nationella stater är tvungna att tjänstgöra enligt världsmarknadens regler. Det enda svaret till global utsugning är global kommunism.

Inom det som benämns nationell befrielsekamp, eller inom de kamper som kapas för att bli det, förekommer alltid klasskamp. Skapandet av en ny stat erbjuder arbetarklassen inget annat än möjligheten att styras av en härskande klass som delar deras kultur och språk. Underbart!

Vänsterfolk över hela världen hyllar PLO och deras "progressiva" nationella frihets politik. På samma sätt hyllar de ANC; på samma sätt hyllade de Röda

Khmererna och Viet Cong. Stöd för PLO hittar man även inom den Brittiska anarkiströrelsen; under Gulfkriget uppmanade Syndicalist Bulletin sin läsarkrets att "...organisera ett möte, inbjud en talare från PLO". Och där du faktiskt hittar kritik mot PLO är det på grund av

"statism, hierarki, elitism, terrorism" - det faktum att PLO är proletarietets klassfiende förbises.

Vänsterfolk hävdar att en allians mellan arbetarklassen och "progressiva" delar av överklassen är nödvändigt mot den stora Ondskan i form av staten Israel. Vi motsätter oss denna farliga föreställning. En allians med element ur, eller någon fraktion av borgarklassen ger inte Intifadan styrka, det gör den bara kraftlös.

Som exempel, 1979 då en massiv våg av klasstrider i Iran svepte iväg Schahen. Inom ett år hade "alliansen med den progressiva borgarklassen" awäpnat klasskampen, strejk- och arbetarråd upplöstes och förbjöds.

Det resulterade i en massaker på militanter och att en elakartad anti-arbetarklass Islamsk republik etablerades.

Varför kan vi inte ha en allians mellan borgarklassen och arbetarklassen?

Därför att borgarklassens och arbetarklassens intressen är varandras totala motsats. Det enda sättet för arbetarklassen att försvara sig själv är genom autonom klasskamp oberoende från de krafter som försöker att splittra den eller begränsa den till kapitalistiska mål (autonom klasskamp är i krig med alla sådana splittrande krafter; fackföreningar, vänsterpartier, nationella frihetsfronter eller religiösa rörelser).

Historien har bevisat att statsbyggande erbjuder arbetarklassen ingenting. Nya stater ger den nya borgarklassen möjligheten att förtrycka oss istället för den gamla, men våra intressen står i rakt motsats till alla regeringars.

Proletariatets erfarenhet är internationell. I Sudan vräktes ockupanter från läger i Khartoums utkanter och fick under vapenhot marchera till "flyktingläger" där de nu lever, kontrollerade av soldater med elektriska boskapsstängsel och automatvapen. Arbetare i det cyniskt döpta "Al Salam" fredslägret går upp kl 4 på morgonen och vandrar 20 kilometer för att arbeta i staden.

Om en Palestinsk stat garanterades skulle levnadsvilkoren och klassmotsättningarna som skapades och gav bränsle åt Intifadan inte förändras. Den kapitalistiska utsugningen skulle fortsätta under ny flagg.

Intifadan har visat sig själv vara kapabel att utveckla klassautonomi, och motsättningarna klassamhället är en del av vardagen, som ständigt flamar upp i synlig kamp, genom att lyncha en godsägare, eller två.

I strid blir klasserna i samhället än mer åtskilda. Arafat kan inte sälja sin lögn om "Vi är alla Palestinier, jämlika i kamp" när i Intifadans väg de motstående klassernas intressen i form av hyresvärdar och hyresgäster, chefer och arbetare, visas så tydligt.

När Intifadan rasar vidare måste rörelsen utveckla denna klassautonomi för att slå undan de som står emot den, att intensifiera sina attacker och garantera dess försvar.

Intifadan innehåller det perspektiv på kampen vilket hotar den bräckliga sociala freden i hela regionen. När Intifadan blir ännu mer autonom det att förutsäga borgarklassens svar - att en i sina försök att krossa den.

Endast en generalisering av kampen kan stå emot detta hot.

FÖR EN GLOBAL INTIFADA!

Nederlagets frö

Den Palestinska borgarklassen har tvingats att skaffa flera nya ansikten för att inhysa Intifadan; Vänster, Höger, Islamsk, Kristen, Pro-Irak, Anti-Irak, lika många olika fraktioner som alla andra borgarparlament.

Det internationalistiska perspektivet hos Islam har vunnit stöd hos många unga flyktingar i Gaza.

Den Palestinska överklassen har nyligen också visat att den är kapabel att konsolidera sin kontroll i de ockuperade områdena: Vänsterinriktade PLO grupper fungerar som en Palestinsk poliskår, de hindrar klassmotsättningarna från att utvecklas till öppna klasskrig, de skyddar överklassens egendomar från plundrare och hungriga proletärer. De som stjälar från de rika och åker fast, samt klasskamps militanter, stämplas som ”kollaboratörer” och pryglas, får knäskålarna sönderskjutna, eller avrättas offentligt.

Borgarklassen lyckas också att dölja klassmotsättningarna, ibland lyckas de även dölja sig själva! Rika handelsmän byter sin Mercedes mot en bucklig jeep. Hela tiden organiserar de sina egna intressen.

Precis när Intifadan skapade arbetarkomitéer för att organisera kampen svarar borgarklassen med att skapa sina egna komitéer; handelskomitéer, affärsägarna osv., De träffas för att diskutera hur de ska dämpa kampen och försvara sina egna intressen. Dessa komitéer är ganska svaga utan de vänsterinriktade grupperna som har vapen att försvara dem.

Ett nytt Arabiskt ordspråk har dykt upp i de ockuperade områdena - ”Walad bisaqaa bilad” - ”Ett barn kan stänga en stad”. Barn står utanför affärer som är öppna på strejkdagar och tänder tändstickor framför affärsinnehavaren tills dess han stänger sin affär. Denna praktik fick en ny innebörd under det 8 veckor långa utgångs- förbudet under Gulfkriget då ungdomar attackerad affärer som tog överpriser. Affärsägarna fick valet att sänka priserna till en nivå folket hade råd med eller bli plundrade och sedan få affären nedbränd. Rädslan för proletariatet och dess styrka väger tyngre än rädslan för Israelerna bland den Palestinska överklassen.

Arafat och Shamir är på samma sida: Mot arbetarklassen.

I det historiska Palestinas geografiska område, finns en stark tradition av klasskamp vilken gick in i sin militanta fas i December 1987 med en vild general strejk. Affärer, gator och arbetsplatser i de ockuperade områdena låg öde och 120.000 arbetare dök inte upp på sina arbeten i Israel. Detta var den första general strejken sedan 1936. Den Palestinska och Israeliska borgarklassen var chockad.

General strejken 1936 var kulmen på tre års intensiv klasskamp: Mot landägarna; Britter, Sionister och Palestinier. Hamnarna och oljeraffinaderierna i Haifa stod still i sex månad Den globala borgarklassen var bestört: Britter hade skickat 30.000 soldater för att krossa kampen. De beväpnade och organiserade lokala Sionistiska bosättare, och började tillsammans att terrorisera arbetarklassen tills dess att den var underkastad. Under tiden organiserade Sionisterna judisk arbetskraft för att bryta strejkerna. Den arabiska borgarklassen i Jordanien och Irak vädjade till arbetarna att upp. När de inte gjorde det ku vades kampen til slut då 5000 strejkande avrättades och 6000 fängslades, en gemensam insats av Brittisk, Arabisk och Sionistisk militär.

Idag står den Palestinska arbetarklassen åter mot den globala borgarklassen, enad i sitt motstånd mot Intifadan. Borgarklassens strategi har var dubbel; att splittra kampen och att kuva den.

Den Palestinska borgarklassen har försökt att skapa ett ledarskap för Intifadan, för att splittra den till en kamp för nationalism, eller islamsk fundamentalism. Genom att begränsa den geografiskt till de ockuperade områdena (ibland även endast till flykting-lägren, där de själva aldrig varit eftersom det skulle sänka deras värdighet). De har alltid försvarat sina egna intressen - försökt att begränsa antalet strejkdagar för att skydda den kapitalistiska infrastrukturen som de en dag hoppas kunna ta över.¹

¹ April 1992 - PLO vädjar till de ockuperade områdena att genast minska antalet strejk dagar.

Syftet för den Palestinska borgarklassen är att framställa Intifadan som en rörelse för nationell frigörelse. Borgarpressen (höger som vänster) : i hela världen stått till deras tjänst.

Den Palestinska borgarklassen vill ha en stat. De vill ha Intifadan så länge som den förser dem med tillräckligt många lik för att hålla den möjligheten uppe på FNs dagordning. De har sin egen exil-stat, sitt eget parlament, sina egna fångläger.

Militanta arbetare på de ockuperade områdena jagas av PLOs dödspatruller.

Den Israeliska borgarklassen och dess väpnade styrkor har varit Intifadans främsta målgrupp. Deras svar har varit att införa fascistisk repressionsteknik: kollektiva bestraffningar, utgångs förbud, rivningar av bostäder, förstörelse av odlingar, stängningar av skolor och sjukhus, och fängslandet av 40.000, många i koncentrationsläger, läger i Negev öknen - dvs. Ansar (som av fångarna går under namnet 'den långsamma dödens läger').

Och på gatorna blir obehäpnade arbetare, män och kvinnor, gamla och unga beskjutna med plastkulor och skarp ammunition. Tårgas skjuts in i hem, skolor och sjukhus. Sedan intifadan inleddes har uppskattningsvis 890 Palestinier dödats (A.P. Mars 92).

Den Israeliska borgarklassen vill göra sig kvitt detta problematiska proletariat. Om de inte kan utnyttjas ordentligt, genom skatter eller lågavlönat arbete, massakeras de eller förvisas.

Borgarklassen i Jordanien blev också oroade av Intifadan. Några veckor efter dess utbrott, hade Kung Hussein ett hemligt möte med Israeliska ledare och krävde att Intifadan krossades omedelbart. Hussein var orolig att Intifadan skulle sprida sig till östra sidan av Jordanfloden, där arbetarklassen lever under liknande förhållanden som sina bröder och systrar på Västbanken.

Kung Husseins reaktion är typisk för borgarklassen i hela Arabvärlden. Stöd för Intifadan bland den Arabiska arbetarklassen har tvingat den Arabiska borgarklassen att officiellt ge den sitt stöd. Arabiska statsledare har skänkt miljoner för att 'hålla Intifadan levande'. I verklighet har dessa pengar slösats bort av PLO, dom har köpt limosiner och ambassadliknande konsulat runt om i världens huvudstäder.

En stor del av pengarna har även skickats till de ockuperade områdena i ett försök att köpa de militanta delarna av arbetarklassen. Detta har misslyckats av två orsaker: främst pga korrruptionen bland PLOs representanter i områdena och för det andra, därför att pengarna har sinat sedan PLOs prestige förlust under Gulf-kriget. Den Palestinska borgarklassen skriker efter pengar och varnar Arabländerna att de måste: "underteckna ett ekonomiskt hjälp-program

Palestinska fanorna? Var är affischerna på Arafat? Var är PLOs slagord? Dela ut flaggor och affischer till aktivisterna, skriv PLOs namn och krav på väggarna, se till att den nationalistiska närvaron är framträdande när TV filmar.

Om Intifadan ska kunna lyckas att skapa verkliga framsteg för arbetarklassen måste den inte bara kringgå borgarklassens nationalistiska jippon, den måste förklara krig mot dem. Att erkänna PLO som trovärdigt har aldrig varit annat än skrattretande i de ockuperade områdena, men denna misstänksamhet och misstro måste fokuseras och koncentreras. PLO har vid flera tillfällen undanhållit vapen i de ockuperade områdena, av rädsla för att de skulle kunna riktas mot deras egna lokala representanter.

Den Palestinska nationalistkampen föddes i exil, i överklassförorter till Europeiska städer och i Arabvärldens universitet. Palestinierna har dumpats i läger tillsammans med andra icke-önskvärda arbetarreserver från hela Östern; Libanon, Irak, Pakistan. De inser att deras fiende är borgarklassen i hela världen och deras regeringar. Tanken att dö för en nation är inte vad som ger bränsle åt Intifadan. Den fiendliga inställningen till nationalistiska perspektiv är den verkliga styrkan i rörelsen, men nationalismen är inte borgarklassens enda vapen.

Segerns frö

Intifadan började som en totalt autonom kamp. Den bröt alla de gränser som den Palestinska borgarklassen satt upp, och började med en öppen fientlig inställning till alla borgarfraktioner. Den startade pga en klass-polarisering, inte en ras-polarisering. Mellan 1977 och 1985 pumpade PLO in en halv miljard dollar i de ockuperade områdena, arbetarna såg sina borgargrannar; majorer, affärsmän och självutnämnda ledare bli rika på dessa mutor.

”När helvetet i Gaza blev till kaos, var ursinnet inte enbart riktat mot Israelerna. Från al-Bourej, Nuseirat och Maazi kom tusentals och invaderade markägarnas områden, trampade ner och plundrade deras skördar. i Jebalya ekade ropen - ”först armén, sen Rimal!” Rimal är ett av de mer förmögna områdena i Gaza.¹

Hyresvärdarna var även de måltavlor för folkmassorna, vilket ledde till att flera offentligt deklarerade kraftiga hyressänkningar.

Den lokala Palestinska överklassen krävde att man skulle sätta upp vägspärrar för att begränsa kravallerna och skydda deras egna egendomar från folkmassorna och plundring.²

Traditionella former av social kontroll, som brukar kunna lugna klassmotsättningar, såsom; familjen, patriarkatet och skolan har helt förlorat sitt inflytande. Barn som bara är 12, ibland yngre, trotsar sina föräldrar och går ut och skapar kravaller, vid ett tillfälle i Ramallah kastade en grupp flickor sten på sina föräldrar då de försökte stoppa deras Intifada aktiviteter. Lärare tvingas av sina elever ut ur sina skolor, till kravallområden där de beväpnas med stenar och ställs i fronten inför Israeliska soldater. Arbetarkvinnor har stått i förgrunden av kampen (40% av de tre första månadernas dödsoffer var kvinnor, trots det faktum att IDF undviker att skjuta kvinnliga demonstranter).

Intifadan startade helt utan nationalistiska krav, utsmyckningar eller tendenser. PLOs nationalistiska vänsterfolk stannade hemma när Intifadan rasade, och väntade på order från Tunis. När ordena kom var de tydliga - var är

¹ samma som ovan.

² Ett exempel på detta hände i byn Dir al-Balah under upprorets första dagar.

med syfte att lindra de usla förhållandena på Västbanken. Och omvärldens tålmod har tagit slut. Detta skulle reducera möjligheterna för radikla idéer att slå igenom, något som skulle hota hela Mellanöstern”.²

Den Arabiska borgarklassen har försökt att omvandla stödet för Intifadan till hat mot dera Israeliska rivaler. Men även denna strategi har misslyckats. Vid flera tillfällen har Intifadan brutit sig ur sina geografiska gränser. I Jordanien 1988, under upploppen, demonstrationerna och strejkerna mot nedskärningarna, adopterade arbetarna metoder från sina Palestinska bröder och systrar - de använde slangbellor och dolda sina ansikten i keffiyen.

Likadant i Algeriet, Sultan Ben Jahid krossade sin egen Intifada i November 1988, precis innan han var värd för det Palestinska national-rådet, och tvättade sin skamfilade regim i ’revolutionär, anti-imperialistisk’ retorik.

Om den Israeliska borgarklassen släpper ifrån sig landområden kommer det att vara därför att de vill göra sig av med en okontrollerbar militant arbetarklass. Jordaniens Kung Hussein har tagit tillbaks sina anspråk på Väst-banken av samma anledning.

Oavsett vilken borgarklass som tar över de ockuperade områdena kommer deras första uppgift bli att förinta den autonoma arbetarklassen. De kommer att behöva en stark, brutal repression och att snabbt införliva den Palestinska arbetarklassen på världsmarknanden:

”Vi kommer att behöva en industri-sektor som är kapabel att absorbera 6000 arbetare, och vi måste rikta in oss på industrier med hög kvalitet. Vi måste koncentrera oss på lokat rå-material, och studera den Japanska produktions-apparaten.”

- Dr Mahmoud Abu al-Rab, Ekonomi professor vid An-Najah Univeritetet. (Palestine Post, #57, November 1991)

² K Aburish, ”Path to a sane future”: Cry Palestin, London 1991

för möjligheter? Har Intifadan blivit ”dränkt i nationalismens kvicksand”? Är proletarietet fortfarande militant och ilsket? Vi måste lyssna på Intifadan för i den gror fröet till tragisk och blodig förlust, liksom fröet till till seger och utveckling för världens arbetarklass och dess kamp.

Intifada: Resning för Nation eller Klass?

Intifadan startade den 8:de December 1987. Den bröt ut i flyktinglägret Jebalya i Gaza, de fattigaste området i de ockuperade områdena och det mest tätbefolkade området på jorden. Den tä dande gnistan var då arbetare mördades vid en Israelisk vägspärr. Den hade inget omedelbart syfte annat än att krossa den Israeliska borgarklassens polis-styrkor som i 20 års tid skymfat, slagit, torterat och rutinmässigt döda flyktingarna. Den tog form som kravaller och en vild general strejk.

När man skrev om Intifadan i början av 1988 var den enkel att analysera, att se den som en homogen, proletär rörelse mot fattigdomen, en våldsam attack på den naturliga, närmaste fiende - borgarklassen.

De Israeliska styrkorna förhörde de första hundra gripna i kravallerna, resultatet chockade världens borgarklass:

”Knappast någon av fångarna var bekant med PNCa (Palestinian National Council) program, eller kände till dess existens. De kunde inte de mest vanliga slagorden som används i PLOs standard propaganda, till och med det centrala begreppet den Palestinska kampen - rätten till självbestämmande - var helt främmande för dem. Ingen av den brukade lyssna på PLOs radiosändningar från Bagdad. De var ovetande om och obekymrade över att den Palestinska frågan inte var på dagordningen vid Reagan-Gorbatjov mötet i Washington.

De flesta var arbetare, anställda för att göra de smutsiga jobben i Israel. I hela Gaza fylldes fånglägren med bittra unga män som såg sig själva som offer för regeringar och politiker av alla inriktningar. De såg inte sig själva som soldater i den Palestinska nationalistkampen och det var inte från den här klassen av instinktiva rebeller som PLO hämtade sitt stöd.”¹

Men nu, 1992, efter fem år av oavbruten kamp, och fem år av den Israeliska, Palestinska och övriga borgarklassens motstånd till Intifadan, vad har rörelsen

¹ IDF rapporten är citerad från ”intifada” av Ze’ev Schiff och Ehud Ya’ari, två Israeliska journalister (vänster-liberaler). Boken är användbar för information men värdelös för analyser.